

Λκ 18,35-43
Ία 5,17-18

Προσευχή, τό μυστικό κλειδί τοῦ οὐρανοῦ

Ἀφορμή για τό θέμα μπορεῖ νά μᾶς δώσει τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἸΔ΄ Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ (Λκ 18,35-43). Ζητοῦμε ἀπό τά παιδιά νά μᾶς τό διηγηθοῦν ἢ ξεκινοῦμε ἐμεῖς μέ τήν ἀκόλουθη διήγηση.

Πλησίαζε ὁ Χριστός στήν **Ἱεριχώ**, μιά πλούσια πόλη κοντά στή Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖνες τίς μέρες χιλιάδες προσκυνητές περνοῦσαν ἀπό τήν Ἱεριχώ για νά πᾶνε στή Ἱεροσόλυμα νά γιορτάσουν τό ἱουδαϊκό Πάσχα. Στίς πύλες τῆς πόλης καθόταν ἕνας φτωχός τυφλός ἄνθρωπος ζητώντας ἀπό τούς περαστικούς ἐλεημοσύνη. Κάποια στιγμή ἀντιλήφθηκε ὅτι ὁ θόρυβος τῆς κοσμοσυρροῆς δέν ἦταν συνηθισμένος. Ρωτᾶ τί συμβαίνει καί πληροφορεῖται ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος καί πλῆθος πολύ Τόν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος! Σκίρτησε ἡ καρδιά τοῦ τυφλοῦ. Εἶχε ἀκούσει γι' Αὐτόν, για τά θαύματα πού ἔκανε... Βαθιά μέσα του τό πίστευε, αὐτός ὁ Ἰησοῦς εἶναι σίγουρα ὁ Μεσσίας, ἀπόγονος τῆς γενιᾶς τοῦ Δαβίδ, ὅπως εἶπαν οἱ προφῆτες.

Ἦψωσε τή φωνή του καί ἄρχισε νά φωνάζει ὅσο πιο δυνατά μπορούσε: «Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με! Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!».

- Σταμάτα, μή φωνάζεις ἔτσι! τόν μάλωσαν πολλοί ἀπ' αὐτούς

πού βρέθηκαν κοντά του.

- Σιωπή! Μέ σένα θά ασχοληθεῖ ὁ Ἰησοῦς;
- Ντροπή!

Ὁ τυφλός ὅμως δέν ἔχασε τό θάρρος του. Συνέχισε νά φωνάζει ὀλοένα καί πιά δυνατά: «Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με! Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!».

Ἦταν τόση ἡ ἐπιθυμία του νά βρεθεῖ κοντά στόν Ἰησοῦ! Τόσο ζωντανή ἡ ἐλπίδα του ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Μεσσίας, μπορεῖ νά τοῦ δώσει τό φῶς του! Τίποτε δέν μποροῦσε νά τόν συγκρατήσῃ. Τί κι ἂν οἱ ἄλλοι τόν ἐπέπλητταν, τόν ἀποθάρρυναν; Μέ πίστη ὁ τυφλός, ἐπίμονα, ὀλοένα καί περισσότερο κραύγαζε πρὸς τόν Χριστό: «Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!».

Κοντοστάθηκε ὁ Ἰησοῦς. Ἀπόρησαν τά πλήθη. Ὁ μέγας Διδάσκαλος θά ασχοληθεῖ μέ ἕναν ζητιάνο; Ὁ Κύριος ὅμως διακρίνει σ' αὐτόν τόν ζητιάνο μιά βαθειά, δυνατή πίστη. Γι' αὐτό δίνει ἐντολή νά τόν φέρουν μπροστά του.

- Τί θέλεις νά σοῦ κάνω; τόν ρωτᾷ.

Ἦξερε τί ζητοῦσε ὁ τυφλός ζητιάνος. Ἀλλά ἤθελε νά τό μάθουν καί οἱ ἄλλοι. Δέν ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Πίστευε πῶς ὁ Χριστός μπορεῖ νά τοῦ χαρίσῃ τό φῶς του.

Πραγματικά, αὐτή τήν ἀπάντηση ἔδωσε:

- Κύριε, νά βρῶ τό φῶς μου!
- Ἄνοιξε τά μάτια σου καί δές! Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἰησοῦς.

Ὅπως μέ ἕνα λόγο ὁ Κύριος δημιούργησε τό φῶς, ἔτσι μέ ἕνα μόνο λόγο δίνει τώρα φῶς στόν τυφλό. Τήν ἴδια στιγμή ἄνοιξε τά μάτια του ὁ τυφλός καί ἄρχισε νά βλέπει! Εὐγνώμονα ζέσπασε σέ δοξολογία καί μαζί του ὅλος ὁ λαός ὑμνοῦσε τόν Θεό.

Εἶναι σ' ἀλήθεια **θαυμαστή ἡ πίστη καί ἡ ἐπιμονή τοῦ τυφλοῦ!**
Ὅσο οἱ ἄλλοι τοῦ ἔλεγαν νά σιωπήσῃ, τόσο περισσότερο αὐτός

κραύγαζε προς τόν Χριστό.

Ἐσεῖς, παιδιά, ἔχετε ζητήσει ποτέ ἀπό τόν Κύριό μας κάτι ἐπίμονα;...

Μᾶς ἔχει δώσει αὐτό τό **δικαίωμα νά Τοῦ ζητοῦμε**· νά Τοῦ μιλοῦμε καί νά Τοῦ ζητοῦμε. Μᾶς χάρισε τό **ξεχωριστό προνόμιο τῆς προσευχῆς**.

Προσεύχεστε, παιδιά; Προσεύχεστε μέ πίστη στόν Θεό; Ὁ τυφλός ζητιάνος εἶχε **μία πίστη ζηλευτή· ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στή δύναμη καί στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ**.

Μέ τήν ἴδια πίστη κι ἐμεῖς νά προσευχόμαστε. Συχνά, βέβαια, καί στή δική μας τή ζωή δέν μᾶς ἀφήνουν νά ἀπευθυνθοῦμε στόν Χριστό, νά προσευχηθοῦμε, διάφορα **ἐμπόδια**. Συναντᾶτε ἐσεῖς τέτοια ἐμπόδια; Τί σᾶς κρατάει μακριά ἀπό τήν προσευχή; (*Δίνουμε τόν λόγο σιά παιδιά ἢ διαβάζουμε τίς ἀπαντήσεις τους σέ ἕνα ἐρωτηματολόγιο, στό ὁποῖο θά μπορούσαν νά ἔχουν ἀπάντησι ἀπό τήν ἀρχή, βλ. CD μέ ὑλικό. Συνήθως τά ἐμπόδια πού συναντοῦν εἶναι τά ἀκόλουθα*).

α. Ἐλλειψη χρόνου: Δέν προλαβαίνω. Τό πρωί τρέχω νά προλάβω νά φτάσω στό σχολεῖο πρίν χτυπήσει τό κουδούνι. Ὅλη τή μέρα τό πρόγραμμά μου εἶναι γεμάτο μέ ποικίλες δραστηριότητες. Τό βράδυ τά μάτια μου κλείνουν ἀπό τήν κούραση καί τή νύστα. Ἴδιαιτερα τώρα στό Γυμνάσιο τά μαθήματα εἶναι δυσκολότερα καί οἱ ὑποχρεώσεις περισσότερες. Ποῦ νά βρεθεῖ χρόνος γιά προσευχή;

β. Ποικίλα ἄλλα ἐνδιαφέροντα: Δέν ἔχω ὄρεξι γιά προσευχή, ἐνῶ διάφορα ἄλλα πράγματα κινοῦν τό ἐνδιαφέρον μου. Π.χ. τό κινητό μου, τό tablet μου, τό facebook, instagram καί τά παρόμοια μέ τραβοῦν. Μπορῶ νά κάθομαι ἀτέλειωτες ὥρες μπροστά τους. Στήν προσευχή δέν βρίσκω κανένα ἐνδιαφέρον...

γ. Ἄγνοια τῶν καθιερωμένων προσευχῶν: Δέν καταλαβαίνω τίς προσευχές πού λέω, γι' αὐτό δέν μοῦ ἀρέσει νά προσεύχομαι.

δ. Ἀφηρημάδα: Δέν μπορῶ νά συγκεντρώσω τή σκέψη μου

τήν ώρα τῆς προσευχῆς. Εἶμαι τίς περισσότερες φορές τόσο ἀφηρημένος, πού στήν πραγματικότητα εἶναι σάν νά μήν προσεύχομαι.

ε. Ἀμφιβολίες: Ἔχω ἀμφιβολίες. Μέ ἀκούει ὁ Θεός; Ἀσχολεῖται μαζί μου; Θά μοῦ δώσει πραγματικά αὐτό πού θά Τοῦ ζητήσω;

Δέν εἶναι λίγα τά ἐμπόδια πού μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τήν προσευχή. Τί θά γίνει, λοιπόν; Θά πάψουμε νά προσευχόμαστε; Ὁχι, παιδιά. **Ἡ προσευχή εἶναι γιά τήν ψυχή μας ὅ,τι τό ὄξυγόνο γιά τή ζωή μας.** Νά μήν παρατήσουμε τήν προσπάθειά μας! Σάν τόν πιστό τυφλό· ὅσο τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι νά σιωπήσει, τόσο περισσότερο αὐτός φώναζε! Ἔτσι κι ἐμεῖς, ὅσο ἀπαιτοῦν ὅλα τά παραπάνω νά σιωπήσουμε, τόσο περισσότερο ἐμεῖς νά ἐπιμένουμε· **ὀλοένα καί περισσότερο νά στρεφόμεστε στόν Χριστό!**

Δηλαδή, τί νά κάνουμε;

α. Νά βάλουμε **στό καθημερινό μας πρόγραμμα** τήν προσευχή, μέ σταθερή τήν ἀπόφαση νά μήν κλείσει ἡ μέρα μας δίχως νά προσευχηθοῦμε.

β. **Ἀκόμη κι ἂν δέν ἔχουμε ὄρεξη, νά μήν τήν ἀφήνουμε τήν προσευχή μας.** «Τρώγοντας ἔρχεται ἡ ὄρεξη», λέει ὁ σοφός λαός μας. Φανταστεῖτε ἂν κάποιος ἄρρωστος πάψει νά τρώει ἐπειδή δέν ἔχει ὄρεξη... Ἀσφαλῶς ἡ υγεία του θά χειροτερέψει.

γ. Τήν ἄγνοια μπορούμε νά τήν πολεμήσουμε **ἐξηγώντας τίς ἄγνωστες λέξεις** καί **ἐπιλέγοντας προσευχές** πού μᾶς εἶναι περισσότερο κατανοητές.

δ. **Μέ τήν ἀφηρημάδα θά παλεύουμε** πάντα. Σ' αὐτήν μᾶς σπρώχνει καί ὁ προαιώνιος ἐχθρός μας, ὁ διάβολος, πού τρέμει τή δύναμη τῆς προσευχῆς. Δέν εἶναι ὅμως λόγος γιά νά παρατήσουμε τήν προσευχή μας. Ὅσο ὁ πονηρός μᾶς πολεμᾷ φέρνοντας στόν νοῦ μας διάφορες ἄλλες σκέψεις, τόσο περισσότερο ἐμεῖς θά ἀγωνιζόμαστε νά μιλήσουμε στόν Χριστό. Βλέποντας μιά τέτοια προσπάθεια, ὁ Κύριός μας θά μᾶς εὐλογήσει καί θά μᾶς χαρίσει τή

συντροφιά του, τή γλυκεία χαρά τῆς προσευχῆς.

ε. Στίς ἀμφιβολίες θά ἀντιπάρσσουμε τά **ἀναρίθμητα παραδείγματα** πού ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Θεός, ναί, ἀκούει τίς προσευχές μας καί μᾶς χαρίζει πάντοτε ὅ,τι εἶναι τό συμφέρον μας.

Γνωρίζετε, παιδιά, τέτοια παραδείγματα; Θά σᾶς θυμίσω μιά συγκλονιστική ἱστορία ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη (βλ. Γ' Βα κεφ. 18).

Βρισκόμαστε σέ μιά ἐποχή πού ὁ ἰσραηλιτικός λαός ἔπαψε νά λατρεύει τόν ἀληθινό Θεό καί ἄρχισε νά προσκυνᾷ τά εἰδωλα. Ὁ βασιλιάς **Ἀχαάβ** πῆρε γιά σύζυγό του μιά ξένη εἰδωλολάτρισσα, τήν **Ἰεζάβελ**. Αὐτή τόν παρέσυρε στήν εἰδωλολατρία καί ἐξόντωσε πολλούς ἀπό τούς προφήτες. Τώρα καταδιώκει καί **τόν πύρινο προφήτη, τόν ζηλωτή Ἡλία**.

Προσεύχεται ὁ Ἡλίας. **Προσεύχεται μέ πίστη, μέ ἐπιμονή**. Καί τί ζητᾷ στήν προσευχή του; Νά τόν σώσει ὁ Θεός ἀπό τά χέρια τῆς Ἰεζάβελ; Ὁχι μόνο αὐτό. Τόν παρακαλεῖ, Τόν ἱκετεύει νά δείξει τή δύναμή του, τή ζωντανή παρουσία του. Πῶς; Νά κλειδώσει τόν οὐρανό καί νά μὴν ἀφήσει νά πέσει οὔτε στάλα βροχῆς στή γῆ! Μήπως ἔτσι συνέρθουν οἱ Ἰσραηλίτες καί στραφοῦν πάλι στόν μόνο ἀληθινό Θεό... Γιά τρισήμισυ χρόνια σέ ὅλη τή χώρα δέν ἔβρεξε· παντοῦ ἀνομβρία καί ξηρασία.

Μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ὁ προφήτης Ἡλίας, ἀψηφώντας τόν κίνδυνο, παρουσιάζεται μπροστά στόν βασιλιά Ἀχαάβ. Ζητᾷ τώρα κάτι πολύ τολμηρό: νά συγκεντρωθοῦν στό **Καρμήλιο ὄρος** οἱ Ἰσραηλίτες καί οἱ ὀκτακόσιοι πενήντα εἰδωλολάτρες ἱερεῖς.

«Ὡς πότε θά στραβοπατᾶτε μιά στόν ἓνα δρόμο καί μιά στόν ἄλλο;» ἀπευθύνει πύρινο λόγο ὁ προφήτης πρὸς τόν λαό. «Ἄν ὁ Θεός μας εἶναι ἀληθινός, ἀκολουθήστε Τον. Ἄν ὁ Βάαλ εἶναι θεός, ἀκολουθήστε αὐτόν... Ἄς φέρουν οἱ εἰδωλολάτρες ἱερεῖς δύο βόδια καί ἄς διαλέξουν αὐτοῖ ὅποιο ἀπό τά δύο θέλουν. Νά τό κόψουν, νά τό βάλουν πάνω στά ζύλα, ἀλλά νά μὴν ἀνάψουν φωτιά. Θά κάνω κι ἐ-

γώ τό ἴδιο μέ τό ἄλλο βόδι. Αὐτοί ἄς προσευχηθοῦν στόν θεό τους κι ἐγώ στόν Κύριο καί Θεό μου. Ὅποιος ἀπό τούς δύο ἀκούσει τήν προσευχή καί ἀνάψει τή φωτιά, αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός».

Δέχτηκε ὁ λαός τήν πρότασή του. Ἐτοιμάζουν πρῶτοι τή θυσία τους οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καί ἀρχίζουν νά προσεύχονται. Φωνάζουν δυνατά: «Βάαλ, ἄκουσε μας!». Τρέχουν γύρω ἀπό τό θυσιαστήριο, ματώνουν μέ μαχαίρια τά μέλη τοῦ σώματός τους, ὅπως τό συνήθιζαν, καί παρακαλοῦν. Ἀλλά μάταια, δέν πετυχαίνουν τίποτε.

«Παρακαλέστε τον πιό δυνατά», τούς λέει ὁ Ἡλίας, «μήπως εἶναι κάπου ἀπασχολημένος, μήπως κοιμᾶται... Φωνάξτε, γιά νά τόν ξυπνήσετε!».

Ἐφτασε τό δειλινό. Τίποτε δέν κατάφεραν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ. Τώρα ἔφτασε ἡ σειρά τοῦ προφήτη Ἡλία. Στήνει τό θυσιαστήριό του μέ δώδεκα μεγάλες πέτρες, ὅσες εἶναι οἱ φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Τοποθετεῖ πάνω του τά ξύλα καί τό ζῶο τῆς θυσίας. Γύρω γύρω ἀνοίγει ἕνα μεγάλο αὐλάκι. Ἐπειτα ζητᾷ νά τοῦ φέρουν τέσσερις ὑδρίες μέ νερό. Τό χύνει πάνω στό θυσιαστήριο. Μουσκεύουν τά πάντα. Κάνει τό ἴδιο καί δεύτερη καί τρίτη φορά. Τό νερό τρέχει ἀπό τό θυσιαστήριο καί γεμίζει ὅλο τό αὐλάκι.

Τότε ὁ Ἡλίας ἀρχίζει νά προσεύχεται μέ φωνή δυνατή: «Κύριε, ὁ Θεός τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰσραήλ, ἄκουσε τήν προσευχή μου! Κύριε, ἄκουσε τήν προσευχή μου καί στείλε φωτιά πάνω στό θυσιαστήριο, γιά νά γνωρίσει ὅλος αὐτός ὁ λαός ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός...».

Δέν ἄργησε ὁ Θεός νά ἀπαντήσει στήν προσευχή του. Ἐπесе ἀπό τόν οὐρανό φωτιά! Κατέκαψε τό ζῶο τῆς θυσίας καί τά ξύλα, φούντωσε μέσ στό αὐλάκι, ἐγλειψε καί τό χῶμα! Γιά ἄλλη μιά φορά ὁ Θεός ἔδειξε ὅτι ἀκούει τίς προσευχές τῶν παιδιῶν του καί δέν Τοῦ εἶναι τίποτε ἀδύνατο.

Συγκλονισμένος ὁ λαός γονατίζει καί ὁμολογεῖ: «Στ' ἀλήθεια, αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός!».

Ὁ Ἡλίας στρέφεται τώρα στόν βασιλιά Ἀχαάβ. «Ἐρχεται νεροποντή μεγάλη», τοῦ λέει. Οὔτε ἕνα συννεφάκι δέν ὑπῆρχε ἀκόμη στόν οὐρανό, ἀλλά ὁ Ἡλίας ἐπιμένει. Ἀποσύρεται καί ἀρχίζει νά προσεύχεται. Δέν πέρασε πολλή ὥρα. Ὁ οὐρανός σκοτείνιασε, μαζεύτηκαν σύννεφα καί ξέσπασε μπόρα δυνατή.

Ἄνθρωπος ὅμοιος μέ μᾶς ἦταν ὁ προφήτης Ἡλίας, διαβάζουμε στήν Καινή Διαθήκη (βλ. Ἰα 5,17-18). Κι ὅμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτός κλείδωσε καί ξεκλείδωσε τούς οὐρανούς! Προσευχήθηκε καί γιά τρισημίσις χρόνια δέν ἔπεσε οὔτε σάλα βροχῆς... Ἐπειτα, πάλι προσευχήθηκε καί ἔπεσε φωτιά ἀπό τόν οὐρανό καί μπόρα δυνατή! Κρατοῦσε στά χέρια του τό **πανίσχυρο μυστικό κλειδί τοῦ οὐρανοῦ: τήν προσευχή.**

Αὐτό τό πανίσχυρο κλειδί ὁ Θεός τό ἐμπιστεύεται σέ κάθε πιστό παιδί του. Τό ἐμπιστεύεται καί σέ μᾶς! Πολλές φορές μᾶς τό εἶπε ὁ Κύριός μας (*δείχνουμε τήν Καινή Διαθήκη*) **στό Γράμμα πού μᾶς ἔστειλε** (βλ. Μθ 7,7-8· 21,22· Ἰω 14,13-14· 15,7. 16· 16,23-24· Φι 4,6· Ἰα 1,6· Α΄ Ἰω 3,22· 5,14). Μᾶς ἐνθαρρύνει νά Τοῦ ζητοῦμε, νά Τοῦ λέμε στήν προσευχή μας τίς ἀνάγκες καί τά προβλήματα μας, μέ τή βεβαιότητα ὅτι μᾶς ἀκούει ὅπως ἕνας στοργικός πατέρας τά ἀγαπημένα του παιδιά.

Ὅμως, -προλαβαίνω ἕνα ἐρώτημά σας- **γιατί κάποιες φορές, ἐνῶ Τοῦ ζητοῦμε κάτι στήν προσευχή μας, δέν μᾶς τό δίνει;** Μερικές φορές γιά καιρό Τόν παρακαλοῦμε, ἀλλά φαίνεται νά σωπαίνει... (*Ἀφήνουμε πρῶτα τά παιδιά νά ἐκφράσουν τίς σκέψεις τους καί ἔπειτα συνοψίζουμε καί τονίζουμε τά παρακάτω*).

Ὁ Θεός πάντοτε ἀπαντᾷ σίς προσευχές μας κατά τό **συμφέρον μας**. Ἀνάλογα μέ τήν περίσταση ὅμως, μᾶς δίνει μία ἀπό τίς τρεῖς ἀκόλουθες ἀπαντήσεις: **α) Ναί**, σοῦ δίνω αὐτό πού ζητᾶς. **β) Ὁχι**, δέν θά σοῦ τό δώσω, γιατί ἔχω κάτι καλύτερο γιά σένα· αὐτό

πού ζητᾶς δέν θά σέ ὠφελήσει. γ) **Περίμενε**, γιατί ἔτσι θά προκύψουν γιά σένα περισσότερες ὠφέλειες.

Ὁνειρευόταν ὁ Γιάννης, μαθητής τῆς Γ΄ Λυκείου, νά μπεῖ στήν ἱατρική σχολή. Ἀπό καιρό τό ζητοῦσε στήν προσευχή του. Ὅμως τήν ὥρα τῶν ἐξετάσεων πῶς θόλωσε ὁ νοῦς του, τοῦ φάνηκαν δύσκολα τά θέματα... δέν τά κατάφερε... Καί τό ἤθελε τόσο πολύ! Τό εἶχε ζητήσει ἐπίμονα ἀπό τόν Θεό νά τόν βοηθήσει... Ἀπογοητεύτηκε. Ἀνόρεχτα ξεκίνησε τίς σπουδές του στήν ὀδοντιατρική σχολή... Ἀλλά ἐκεῖ ὁ Θεός τοῦ εἶχε στήσει ἕνα εὐλογημένο καρτέρι. Ἐνας ἀπό τούς συμφοιτητές του στάθηκε δίπλα του σάν φύλακας ἄγγελος, ὄχι μόνο σά χρόνια τῶν σπουδῶν, ἀλλά καί στήν ὑπόλοιπη ζωή του. Ἐπιπλέον, πολύ νωρίτερα ἀπό κάποιους φίλους του πού σπούδασαν ἱατρική μπόρεσε ἐπαγγελματικά νά τακτοποιηθεῖ. Ἄνοιξε σύντομα τό ὀδοντιατρεῖο του καί εὐχαριστοῦσε τόν Θεό πού δέν τοῦ ἔδωσε αὐτό πού Τοῦ εἶχε ζητήσει στήν προσευχή του τότε πού ἦταν μαθητής, γιά νά τοῦ δώσει κάτι ἄλλο καλύτερο...

«Περίμενε...» ἦταν ἡ μυστική ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Θεός στήν ἁγία Μόνικα, ὅταν μέ δάκρυα στά μάτια γονατιστή Τόν παρακαλοῦσε νά μή σαλπάρει ὁ γιός της γιά τήν Ἰταλία. Ὁ Αὐγουστῖνος της εἶχε παρασιρατήσει, περπάτησε ἀμαρτωλούς δρόμους, μπλέχτηκε καί μέ αἰρέσεις... Καί ζητοῦσε τώρα νά φύγει μακριά της. Μέ ἀγωνία προσευχόταν ἡ πιστή μάνα, ἰκέτευε τόν Θεό νά βάλει ἐμπόδια, νά μήν ἐπιτρέψει αὐτό τό ταξίδι. Μά φάνηκε πῶς ὁ Θεός δέν ἄκουσε τήν προσευχή της... Ὁ Αὐγουστῖνος τήν ξεγέλασε καί ἔφυγε μέ τούς φίλους του στήν Ἰταλία. Ἐκεῖ ὅμως -δέν μπορούσε ἡ Μόνικα τότε νά τό φανταστεῖ- τόν περίμενε ὁ Θεός στό πρόσωπο ἑνός ἁγίου ἐπισκόπου. Γνωρίστηκε ὁ Αὐγουστῖνος μέ τόν ἅγιο Ἀμβρόσιο, ἐπίσκοπο Μεδιολάνων, καί ἄλλαξε ἡ ζωή του. Ὅχι μόνο ἐπέστρεψε στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἔγινε καί ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος καί ἕνας ἀπό

τούς μεγαλύτερους ἅγιους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας! Ὁ Θεός εἶχε ἀφήσει τὴ Μόνικα νὰ περιμένει. Δέν τῆς ἔδωσε ἐκεῖνο πού Τοῦ ζήτησε τότε -νά μὴν πάει ὁ γιός της σὴν Ἰταλία-, γιὰ νὰ τῆς δώσει ἐκεῖνο πού Τοῦ ζητοῦσε πάντοτε: τὴν αἰώνια σωτηρία τοῦ παιδιοῦ της.

Μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη νὰ προσευχόμαστε, παιδιά, σὸν Θεό. Νά Τοῦ ζητοῦμε, νά Τοῦ λέμε τίς ἀνάγκες καί τίς ἐπιθυμίες μας... Ἄλλὰ νὰ κλείνουμε τὴν κάθε προσευχή μας μέ αὐτό πού λέμε στό «Πάτερ ἡμῶν»: **«Γενηθῆτω τὸ θέλημά σου»!** Θεέ μου, ἄς γίνει τό δικό σου θέλημα, γιατί αὐτό εἶναι γιὰ μένα τό μεγαλύτερο συμφέρον!

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Προσευχή», ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β'», σ. 283, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐφτά», ἀρ. 1, βλ. CD μέ ὕλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνες: α) ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ, β) ὁ προφήτης Ἡλίας.
2. Ἐρωτηματολόγιο.
3. Ἐφηβικό προσευχητάρι.
4. Ἐνθύμιο μέ ἀγιογραφικό χωρίο (Μθ 7,7).
5. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου.